

Missatge de Brett Bailey per al Dia Mundial del Teatre 2014

En qualsevol lloc on hi hagi societat humana, l'irreprimible Esperit de la Representació es manifesta.

Sota els arbres dels petits llogarets i sobre sofisticats escenaris en grans metròpolis; en salons d'actes d'escoles i en camps i en temples; en suburbis, en places públiques, en centres cívics i en el subsòl de les ciutats, la gent es reuneix en comunió al voltant dels efímers mons teatrals que creem per expressar la nostra complexitat humana, la nostra diversitat, la nostra vulnerabilitat, en carn i os, alè i veu.

Ens reunim per plorar i per recordar; per riure i contemplar; per aprendre i afirmar i imaginar. Per meravellar-nos davant de la destresa tècnica, i per encarnar déus. Per prendre alè col·lectivament davant de la nostra capacitat per a la bellesa i la compassió i la monstruositat. Venim per esdevenir més enèrgics i per enfortir-nos. Per celebrar la riquesa de les nostres diverses cultures, i per dissoldre les fronteres que ens divideixen.

En qualsevol lloc on hi hagi societat humana, l'incontenible Esperit de la Representació es manifesta. Nascut de la comunitat, porta les màscares i els vestits de les nostres diverses tradicions. Guarneix les nostres llengües i ritmes i gestos, i esclareix un espai en el nostre medi.

I nosaltres, els artistes que treballem amb aquest esperit antic, ens veiem obligats a canalitzar-lo cap als nostres cors, les nostres idees i els nostres cossos per revelar les nostres realitats en tota la seva mudanitat i brillant misteri.

Però en aquests temps en què tants milions de persones lluiten per sobreviure, estan patint sota règims opressius i un capitalisme predador i fugen dels conflictes i de les dificultats; en què la nostra privacitat és envaïda pels serveis secrets i les nostres paraules són censurades per governs opressius; en què els boscos estan sent anihilats, les espècies exterminades i els oceans enverinats: què ens hem de veure obligats a revelar?

En aquest món de poders desiguals, en què els diversos ordres hegemònics proven de convèncer-nos que una nació, un gènere, una preferència sexual, una religió, una ideologia, un marc cultural és superior a tots els altres, és realment defensable insistir que les arts haurien de desvincular-se de les agendes socials?

Els artistes d'estadis i escenaris ens conformem amb les asèptiques demandes del mercat, o prenem el poder de què disposem per crear un espai en els cors i les ments de la societat, per reunir la gent al nostre voltant, per inspirar, captivar i informar, i crear un món d'esperança i col·laboració sincera?